

Couple sống ở xã hội Mẽo có nhung viêc tông đâu rết đòn giòn nhung hóa ra lõi “to lõn”.

Hình minh họa

Đối với các cô gái do có cỗ hôi hay là duyên số đũa cùn và thành hôn với Việt kiều hay Ngoại kiều, và rồi đũa cùn chung bồ lanh sang nước ngoài đàng hoàng, trong một môi trường sống ở Việt Nam thì nhìn vào gia đình của các cô gái đó với cái nhìn ghen tị có, tức ao có vì “có con lợn chung Việt kiều” thì “gia đình số đũa cùn nhau”.

Còn với những cô dâu thì đó là một niềm kiêu hãnh, và đất nén bao giờ cũng mỉm cười đũa cùn sung túc, có thể “hái ra tiễn” trên một đất nước mà mãi không thèm nghe cho là “thiên đường”.

Cũng tùy vào mức đích lý chung Việt kiều của mỗi người là có cỗ hôi sang Mẽo “hy sinh đũi mình” để giúp đỡ cha mẹ, anh em ở Việt Nam, hay cũng có người thết sỗ muôn súng và vun vén hạnh phúc cho gia đình nhỏ bé của mình. Tuy nhiên với mức đích nào cũng vậy, khi đũi chân và đũi mặt với cuộc sống Mẽo thì sẽ có nhiều cái bắt ngoài xóy ra trong cuộc sống mà chỉ yếu xoay quanh đũi ng tiễn.

Các cô dâu sau khi đoàn tiễn với chung và bắt đũi với mức với cuộc sống Mẽo, cảm giác đũi tiên

Lý thuyết Việt kiều sống hay không ???

Tác Giả: Mèo con

Thứ Tư, 02 Tháng 3 Năm 2011 12:37

là hột hóng. Dù biết rằng sống đâu cũng phải làm mồi có ăn, nhưng sao Mè này nhu cầu cắn bén vẫn cứ cống cao quá.

Một tra là hóa đòn nhả, đòn, nực, chử, sá cho con, bao him xe và yết cho tông thành viên trong gia đình, nếu có nhà thì bao him nhà, thu đòn hàng năm, rồi thì nhà hờ phải sá chử, rồi quà cáp gia đình bên và bên chung vào lò Tốt.

Cục sống Việt Nam chử lo ăn, lo mặc, lo (nếu chung gia đình chung thì không phải lo nghĩ nhieu và khoan này), còn may mắn cái khoan bao him đâu có cần thiết phải mua.

Cục sống xã hội Mè có những việc thường đâu rát đòn giòn nhóng hóa ra lòi “to lòn”. Đều tiên phái tốp lái xe, lượt lò giao thông đòn ý đòn phái, nếu nào bán cái gì.

Nhóng máy móc trong nhà sốt ra sao, đi học đòn biết vài câu tiếng Anh số số khi đi chử Mè biết nói và nói ta, rồi đi lòc đòn phái hời thòi nào...

Mùn xin đi làm sao mà khó quá, tiếng Anh không rành, không có chuyên môn, không kinh nghiệm làm Mè, làm cái chử vòi là công nhân thôi sao mà thòi xa vài quá. Tuy nhiên các cô dâu thòi mình nhò bé và mồi mệt kién thòi cũng nhò văn hóa, chử vì mình thua người ta và “tiếng nói” (Anh văn).

Mình giòn nhò là mệt đòn bé mồi sinh ra đòn không biết gì và cục sống, tòt cò mồi thòi nhò nhòt trong cục đòn này đòn phái hời.

Mùn hoà nhòp cục sống thòi tinh nhanh đòn đi làm đòn đòn cho chung và có “đòn ra đòn vô” nhóng mà biết làm gì bây giờ?

Đi xin vào may chử Việt Nam phái giúp, xin vào may nhà hàng rót chén, hoac may mun làm đòn đòn phòng chùi nhà tòm... làm nhóng việc mà trùc đây Việt Nam mình chử a bao giờ nghĩ tòi.

Nhiều người ở Việt Nam đang làm việc có đà a vả, lối nói là “hét ra lõa”, hoặc là các tiếu thợ nhà giàu sống trong nhung lông có người giúp việc, tiền bạc xài thoải mái, muốn mua một cái áo là mua thêm chí xài hàng hiệu, hàng đắt tiền, muốn mua một đôi giày, nón trang, cái bóp là không phai đòn đo nỗi.

Nhưng người này từ nhiên sang Mỹ đà a vả lối bỗ hổn thô p đòn thê thảm, muốn mua một cái áo phai đòn đòn khi người ta sell off (giảm giá) mà có khi giảm đòn mệt lõn mệt i dám mua. Cuộc sống từ tột ngãy bỗ đòn lõn, và họ có dám chấp nhận đà a vả và hoàn cảnh của mình là phải đi rã a chén, quét đòn làm việc chân tay, và bắt buộc xài tiền phải chi ly không?

Và chốt số hãi khi nhìn thấy kinh tế Mỹ xuông đập, nhiều người bỗ thốt nghĩ p, và không biết đòn bao giờ mới có việc làm. Việt Nam có “sa cát lõi ván” mình nõu mệt nõi xôi, hay đòn mệt xe bánh mì hoặc vào chỗ buôn bán lõt vút mệt thõ gõ đó đòn sống qua ngày, còn Mỹ này thì không thõ kinh doanh theo kiểu đó đòn.

Nhiều khoản chi phí bắt buộc phải có trong đòn sống Mỹ, mà người đi làm chính là người chung, vì vậy mỗi sang Mỹ đâu biết gì về cuộc sống Mỹ, phải cần có thời gian đòn hòa nhãp, nếu mà có con thì người vú phải trông con và gánh nặng lối đẽ lên vai người chung. Do đó người chung phải tính toán tiền bạc còn kẽ (vì không thõ đùa đòn cùi cuộn sống Mỹ), vì lõng thì cù đòn mà các khoản chi tiêu phát sinh ra nhiều, rồi phải dành đòn mệt ít phòng thân khi bỗ thõ nghĩ p thì vú con số ra sao.

Dù biết rõ ràng vẫn đòn cùp chính phủ nhũng chõ đòn cùp mệt thõi gian, và khoản trả cùp đó chõ là tõm sống qua ngày, nhũng vú tõng lai cho con, nhà cửa có nguy cù bỗ nhà bank kéo, phải có tiền đòn cùm cù đòn lúc nào hay lúc đó.

Tự nhiên đòn vúi nhũng người sống đòn tõo hõnh phúc cho gia đình bé nhõ cùa mình thì việc hõ chung nhõn làm nhũng việc tay chân, phải đòn bõ tõ ái bỗn thân lăn xõ vào cùc sống tõ nhũng công việc thõp nhõt là việc làm bình thường.

Vì xét cho cùng đâu có gì là xõu hõ, trình đòn cùa mình đòn đâu thì mình làm việc cù mệt đòn rõi tõ đi hõc phõn đòn đòn đòn “lên hõng”, nghĩa nào cũng lõng thiền cù, mình đâu có làm ngh

bất hợp pháp đâu mà phai xem hok. Miền sao sau giờ làm việc nhà lo cho gia đình, việc chung con cái đốm ăn ngon, có chỗ ở, chia sẻ gánh nặng kinh tế với chung đồng đồng nào hay đồng đó là hạnh phúc rồi, và tin tưởng rằng “đồng việc đồng chung tát biến Đông cũng có”.

Bên cạnh những hộ hàng việc cách sống ở xã hội M, có những cô dâu hộ hàng việc người chung cư a mình. Có một số Việt kiều và Việt Nam “n” cũng không kém, dùn nàng đi shopping, du lịch, vì sự di chuyển nên tiêu tiền nhiều hơn trước (chỗ đâu ai hiểu rõ ràng tiền đó có khi họ mua sắm ở M).

Rồi “n” là kẻ số, có điều việc, công việc có lối cao, có nhà ở M, nhưng M đúng là thiên đường. Chính vì lý do đó nên các cô gái ở Việt Nam càng ngày ngày càng kén và thiên đường ở M. Khi các cô dâu buông chân qua M thì bất ngờ a, giờ cõi thiêng đường tiêu tan.

Tôi từng chung kiền nhanh cô dâu “ngay bò hòn làm ngọt” và không dám giải bày với ai, vì sang đến M nhà chung đều không thấy mà nói là một căn phòng thuê đắt cang ngăn ra từ một gara đỗ xe của chung nhà, kẻ số đâu không biết mà chung biết là chung mình làm nghề cát cát, giàu sang, của cải cũng chung thay mà thay một khoan nở trong ngân hàng.

ở đây tôi muốn nhấn mạnh điều thành thạo trong tình yêu cũng như trong hôn nhân. Tôi không hề có quan điểm là khinh ngay i, điều việc thấp hay cao, giàu hay nghèo. Nhưng chính vì sự di chuyển và “n” cõi cải các anh chàng Việt kiều này góp phần trong việc đó việc hạnh phúc.

Bên số nói ra hoàn cảnh thạo cõi a mình sống trên nõi c M thì cô gái đó số bõ mình không dám lạy mình vì mình nghèo hèn? Bên muốn chung một ngày i và hiền “tam tòng từ đắc” nhưng chính bõn lõi là nõi i chung nhau cô gái sống theo lõi thạo dũng.

Vì bõn quá “n” nên nhưng cô gái thạo dũng số thích bõn còn nhưng cô gái sống vì tình nghĩa họ không xem trọng số giàu nghèo, đâu là thiên đường, đôi khi số “n” cõi bõn làm họ khó chịu và thay không việc mình.

Tôi có một anh bõn, qua nõi i nhà mai mõi mõt cô ở Việt Nam. Anh ta và nõi c coi mõt và thạo cô này, đón giỗn lõi m bõn i. Anh ta từ ra là nõi i hào phóng rõt biết “chi sáp”, dùn cô gái này vào ăn ở nhà hàng sang trọng, dùn vào nhưng shop bán hàng hiệu mõc tiền. Nhưng chung

đó là mệt lòn thỏi bén đó, vì cô gái này từ chối thõng là không quen ăn nhỗng nồi sang trống, thích vào chén bình dân, nhỗng đĩa hiếu mộc tiễn không hợp với nhỗng ngỗng i bình thường nhõ cô ta. Trong thời gian quen nhau và sau khi làm đám cưới i chung giỗ y từ bỏ o lanh chung bao giờ cô ấy đòi hỏi hay nhõc khéo là anh phải gởi tin vui cho em hay vời vĩnh gì cho gia đình mình.

Và tôi cũng có một người bạn khác, cũng qua mai mỉ làm quen với nhỗng cô gái Việt Nam. Anh này thì khi quen nói thời gian mình chia là công nhân, lồng sống phái côn kiêm, không có tiền nhõu, tóm lối là nói thời gian và nói thời hoản cõi nhõa mình. Vì mà có hai cô gái qua số hãi từ chia vì anh ta nghèo hoắc cũng có cô vui chép nhõn đĩa đũa sang Mĩ (nhỗng bén tôi đùu biết). Sau này đón cô thời 5 mỉ đúng là nhõi anh ta muôn lối.

Rồi thì nhỗng nàng dâu cũng đón tên nhõ ra “giỗc mõng vàng” và thích nghi đón vui áp lõi cõa cửa sống Mĩ.

Chúu khó đi làm, kiêm tiền bút kẽ là nhõg gì miên là lõiing thiền, sang hay thời p thì cũng phái làm, vun đũa p cho gia đình cõa mình. Và có nhỗng cô vén không chịu tên giỗc mõng, đì ngoi i tình, và mong mình vui đũa mõt ngõi khá giỗ, nhỗng cái xõi Mĩ này chung ai rõi c mõt ngõi không nhõg nghi p tên đõnh, hoắc hành không có rõi thêm cái tên bõ chung, hoắc không ngu ngõc gì rõi c mõt “cõa nõ” vui cõi.

Và cũng có nhỗng cô lõi y đũa mõt nhỗng anh chung khá giỗ, có “cõa ăn cõa đõ” mõt chút, hoắc đõn khi “đõ lõng đõ cánh” thì cái tính thích hõiing thời, quen đua đòi, cái lõi sống thời cõi đõi i quay vui và theo bén nõng hoắc bút đõu “lõt lõng” vui nhõi chung tên chia sống bùi vui mình.

Cái đũa p khúc ly đõ, chia tài sốn và nhõi chung ra đi gõn nhõ trống tay và anh chung phái hát bài ca “anh đã lõm khi đõa em sang đây”. Và nhỗng cô gái này đôi khi cũng lõt vào nhõng cái bõi săn tình cõa nhỗng ngõi đàn ông chuyên săn tìm nhỗng cô gái có chung khá giỗ, đõ dõ hoắc ly đõ và cùng nhau hõiing mõt phõn gia tài, nhỗng khi tiễn hoắt thì tình cũng tan.

Có mõt đõo các anh Việt kieu kháo nhau rõng nõn vui Việt Nam lõn lõi xuõng đũa i quê mà kiêm vui, vì gái quê hiõn lành chõt phát, con gái Sài Gòn bon chen, thời cõi đõng.

Nhưng tôi thiết nghĩ rằng đâu cũng có người xanh kín tột. Khi quen các anh chàng Việt kiều phái tìm hiểu kín (qua người thân, họ cũng có nhu cầu cách “thăm dò” người bạn của mình) người đó lý mình vì tình hay tiền, hay là “dream America” thì là do chính những chú rể biết rõ nhất, và nếu chú rể Việt kiều càng “nặng” thì sẽ có lúc ca bài “Anh đã lầm khi đưa em sang đây”.

Còn những cô dâu chung cách sang Mỹ đều “hy sinh đùi mình” lo cho gia đình, khi bạn kiêm đồng cỗ tin trên xe Mỹ và bạn “thứ” hoặc là “bòn mót” tột cùng cho gia đình mình ở Việt Nam thì chung bạn cũng sẽ “thứ” lại với bạn. Về chung sống với nhau chung khác nào theo kiểu “ăn bánh trả tiền”, rồi thì một lúc nào đó bạn sẽ nhận ra rằng sống trên đất này không phải vì cái ăn cái mặc và còn có tình thương và hạnh phúc nữa. Khi bạn sống lại ở đây và không đem lại hạnh phúc cho người khác thì làm sao bạn đòi hỏi người khác đem lại hạnh phúc cho bạn.

Tôi không công kích họ có phán đoán chuyen bén báo hiếu hay giúp đỡ cho cha mẹ anh em ở Việt Nam, nhưng bạn đã giúp gia đình thì phải có sự tôn trọng lẫn nhau, giúp trong khả năng mình hay nếu có hơn khả năng mình thì cũng bàn với chung. Vì khi bạn chung có cái suy nghĩ là “lập gia đình với Việt kiều để có đi Mỹ là với mục đích giúp đỡ gia đình” là bạn đã có ý sống lại ở đây người khác rồi, nếu muốn giúp đỡ thì ở Việt Nam bạn làm việc và cũng giúp đỡ báo hiếu cha mẹ đẻ của vợ?

Hai chung hạnh phúc theo tôi nghĩ là xuất phát từ trái tim và lý trí của mình mà ra.

Cho dù mình sống ở bất cứ đâu, miễn đất nào trên thế giới này, bạn là ai, giàu hay nghèo thì giá trị của chúng ta “gia đình hạnh phúc” đều có giá trị nhau và do bạn tạo thành. Cuối cùng thiên đường là ở trong tim của mỗi chúng ta.